"मीठे बच्चे– तिमीलाई पहिला पहिला निश्चय हुनु पर्छ– हामीलाई पढाउने स्वयं शान्तिको सागर, सुखको सागर बाबा हुनुहुन्छ। कुनै मनुष्यले कसैलाई सुख-शान्ति दिन सक्दैन।"

प्रश्नः– सबैभन्दा उँच लक्ष्य कुनचाहिँ हो? त्यस लक्ष्यलाई प्राप्त गर्ने पुरुषार्थ के हो?

उत्तरः– एक बाबाको याद पक्का भइरहोस्, बुद्धि अरू कसैतर्फ नजाओस्– यो हो उँच लक्ष्य। यसको लागि आत्म-अभिमानी बन्ने पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। जब तिमी आत्म-अभिमानी बन्छौ, सबै विकारी विचारहरू समाप्त भएर जान्छन्। बुद्धिको भड्कन बन्द हुन्छ। देह तर्फ बिल्कुल दृष्टि नजाओस्, यो तिम्रो लक्ष्य हो। यसको लागि आत्म-अभिमानी भव।

ओम् शान्ति। रूहानी बच्चाहरूप्रति रूहानी बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ– यिनलाई रूहानी बाबा भनिदैन। आजको दिनलाई सतगुरुबार भनिन्छ। गुरुबार भन्नु गल्ती हो। सतगुरुबार। गुरुहरू त धेरै छन्, सतगुरु एकै हुनुहुन्छ। धेरै छन् जसले आफूलाई गुरु पनि भन्छन्, सतगुरु पनि भन्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ– गुरु र सतगुरुमा त फरक छ। सत् अर्थात् ट्रुथ। सत्य एकै निराकार बाबालाई भनिन्छ, नकि मनुष्यलाई। सच्चा ज्ञान त एकै पटक ज्ञानसागर बाबा आएर दिनुहुन्छ। मनुष्यले मनुष्यलाई कहिल्यै सच्चा ज्ञान दिन सक्दैन। सच्चा हुनुहुन्छ नै एक निराकार बाबा। यिनको नाम त ब्रह्मा हो, यिनले कसैलाई ज्ञान दिन सक्दैनन्। ब्रह्मामा ज्ञान कहाँ पनि थिएन। यिनमा सारा ज्ञान त छैन। सम्पूर्ण ज्ञान त ज्ञानसागर परमपिता परमात्मासँग नै छ। यस्तो कुनै मनुष्य छैन जसले आफूलाई सतगुरु कहलाउन सकोस्। सतगुरु अर्थात् सम्पूर्ण सत्य। तिमी जब सत बन्छौ तब फेरि यो शरीर रहने छैन। मनुष्यलाई कहिल्यै सतगुरु भन्न सकिदैन। मानिसहरूमा त पाई बराबर पनि तागत छैन। यिनले स्वयं भन्छन्– म पनि तिमी समान मनुष्य हुँ, यसमा तागतको कुरा उठ्न सक्दैन। यो त बाबाले पढाउनुहुन्छ, नकि ब्रह्माले। यी ब्रह्मा पनि उहाँबाट पढेर फेरि पढाउँछन्। तिमी ब्रह्माकुमार-कुमारी कहलाउनेवाला पनि परमपिता परमात्मा सतगुरुबाट पढ्छौ। तिमीलाई उहाँबाट तागत मिल्छ। तागतको मतलब यो होइन– कसैलाई मुक्का मारेर गिराउनु। होइन, यो हो रूहानी (आत्मिक) तागत, जुन रूहानी बाबाद्वारा मिल्छ। यादको बलबाट तिमी शान्ति प्राप्त गर्छौ अनि पढाइबाट तिमीलाई सुख प्राप्त हुन्छ। जसरी अरू शिक्षकहरूले तिमीलाई पढाउँछन्, त्यसरी नै बाबा पनि पढाउनुहुन्छ। यिनले पनि पढ्छन्, विद्यार्थी हुन्। देहधारी जति पनि छन् ती सबै विद्यार्थी हुन्। बाबाको त शरीर छँदै छैन। उहाँ निराकार हुनुहुन्छ, उहाँले नै आएर पढाउनुहुन्छ। जसरी अरू विद्यार्थीहरूले पढ्छन्, त्यस्तै तिमी पनि पढ्छौ। यसमा मेहनतको कुरा छैन। पढ्ने समय हमेसा ब्रह्मचर्यमा रहन्छन्। ब्रह्मचर्यमा पढेर जब पूरा गर्छन्, तब पछि विकारमा गिर्छन्। मानिस त मानिस नै देख्नमा आउँछ। भनिन्छ यो फलानो व्यक्ति हो, यो एल. एल. बी. हो, यो फलानो अफिसर हो। पढाइद्वारा नै पदवी मिल्छ। अनुहार त त्यही हुन्छ। त्यस भौतिक पढाइलाई त तिमीलाई थाहा छ। साधु-सन्त आदि जसले शास्त्र पढ्छन्-पढाउँछन्, त्यसको लागि कुनै महिमा हुँदैन, त्यसबाट कसैलाई शान्ति मिल्न सक्दैन। स्वयं पनि शान्तिको लागि धक्का खान्छन्। जङ्गलमा गएर शान्ति हुने भए फेरि फर्केर किन आउँछन्! मुक्ति त कसैले पाउँदैनन्। जति पनि राम्रो-राम्रो प्रसिद्ध रामकृष्ण परमहंस आदि भएर गए, ती पनि सबै पुनर्जन्म लिंदै लिंदै तल नै आएका छन्। मुक्ति-जीवन मुक्ति त कसैले पनि पाउँदैन। तमोप्रधान बन्नु नै छ। देख्नमा त केही पनि आउँदैन। कसैसँग पनि सोध्न सक्छौ– तपाईंलाई गुरुबाट के मिल्छ? भन्नेछन्– शान्ति मिल्छ। तर मिल्न चाहिँ केही पनि मिल्दैन। शान्तिको अर्थ नै जान्दैनन्। अब तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ– बाबा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, अरू कोही साधु, सन्त, गुरु आदि शान्तिको सागर हुन सक्दैन। मनुष्यले कसैलाई सच्चा शान्ति दिन सक्दैनन्। तिमी बच्चाहरूलाई सबैभन्दा पहिले निश्चय गर्नु छ– शान्तिको सागर एकै बाबा हुनुहुन्छ, जसले हामीलाई पढाउनुहुन्छ। सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ, त्यो पनि बाबाले सम्झाउनुहुन्छ। मनुष्यले मनुष्यलाई कहिल्यै सुख-शान्ति दिन सक्दैन। यी ब्रह्मा उहाँको रथ हो। तिमी जस्तै विद्यार्थी नै हुन्। यी पनि गृहस्थ व्यवहारमा रहनेवाला थिए। केवल बाबालाई आफ्नो रथ लोनमा दिएका छन्, त्यो पनि वानप्रस्थ अवस्थामा। तिमीलाई सम्झाउनेवाला एकै बाबा हुनुहुन्छ, उहाँ बाबा भन्नुहुन्छ– सबैलाई निर्विकारी बन्नु छ। जो स्वयं बन्न सक्दैन भने उसले फेरि अनेक प्रकारको कुरा गर्नेछ, गाली पनि दिनेछ। सम्झन्छन्– हाम्रो जन्म-जन्मान्तरको भोजन, जुन

लौकिक पिताको वर्सा मिलेको छ, त्यो छुटाउँछन्। अब छुटाउनुहुन्छ भने उहाँ बेहदको पिता हुनुहुन्छ नि। यिनलाई पनि उहाँले छुटाउनुभयो। बच्चाहरूलाई पनि बचाउने कोशिश गरे, जो निस्कन सके उनलाई निकाले। अब तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ– हामीलाई पढाउनेवाला कुनै मनुष्य होइन। सर्वशक्तिमान एकै निराकार बाबालाई भनिन्छ, अरू कसैलाई भनिदैन। उहाँले नै तिमीलाई ज्ञान दिनुहुन्छ। बाबाले नै तिमीलाई सम्झाउनुहुन्छ। यो विकार तिम्रो सबैभन्दा ठूलो दुश्मन हो, यसलाई छोड। फेरि जसले छोड्न सक्दैन, उनले कति झगडा गर्छन्। माताहरू पनि कोही त विकारको लागि एकदम हंगामा गर्छन्।

अहिले तिमी छौ संगमयुगमा। यो पुरुषोत्तम संगमयुग हो, यो पनि कसैले जान्दैन। बाबाले राम्रोसँग सम्झाउनुहुन्छ। धेरै छन् जसलाई पूरा निश्चय छ। कसैलाई आधा निश्चय छ, कसैलाई १०० प्रतिशत, कसैलाई १० प्रतिशत पनि छ। अहिले भगवान् श्रीमत दिनुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! मलाई याद गर। यो हो बाबाको मुख्य फरमान (आदेश)। निश्चय भएमा नै त्यस फरमानमा चल्नेछन् नि। बाबा भन्नुहुन्छ– मेरो मीठा प्यारा बच्चाहरू! तिमी आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। यिनलाई याद गर्नु छैन। मैले भन्दिनँ, बाबाले मद्वारा तिमीलाई भन्नुहुन्छ। जसरी तिमी बच्चाहरू पढ्छौ, त्यस्तै यिनले पनि पढ्छन्। सबै विद्यार्थी हुन्। पढाउनेवाला एक टिचर हुनुहुन्छ। उहाँले सबै मानिसहरूलाई पढाउनुहुन्छ। यहाँ तिमीलाई ईश्वरले पढाउनुहुन्छ। तिमी आत्माहरूले पढ्छौ। तिम्रो आत्माले फेरि पढाउँछ। यसमा धेरै आत्म-अभिमानी बन्नु पर्छ। बेरिस्टर-इन्जिनियर आत्मा नै बन्छ। आत्मालाई अब देह-अभिमान आएको छ। आत्म-अभिमानीको बदला देह-अभिमानी बनेका छन्। जब आत्म-अभिमानी हुन्छ तब विकारी भनिदैन। उनलाई कहिल्यै विकारी ख्याल पनि आउन सक्दैन। देह-अभिमानबाटै विकारी ख्याल आउँछ। फेरि विकारी दृष्टिले नै देख्छन्। देवताहरूको विकारी दृष्टि कहिल्यै हुन सक्दैन। ज्ञानबाट फेरि दृष्टि बदलिन्छ। सत्ययुगमा यसरी कहाँ प्रेम गर्छन्, डान्स गर्छन् र। वहाँ प्रेम गर्छन् तर विकारको दुर्गन्ध हुँदैन। जन्म-जन्मान्तर विकारमा गएका छन्, त्यसैले त्यो नशा बहुत मुश्किलले उत्रिन्छ। बाबाले निर्विकारी बनाउनुहुन्छ, कोही बच्चीहरू एकदम मजबुत हुन्छन्। भन्छन्, हामीलाई त पूरा निर्विकारी बन्नु छ। हामी एक्लै थियौं, एक्लै जानु पर्छ। उनलाई कसैले थोरै टच गरे पनि राम्रो लाग्दैन। भन्नेछन्– यसले हामीलाई हात किन लगाउँछ, यसमा विकारी दुर्गन्ध छ। विकारीले हामीलाई टच पनि नगरोस्। यस मंजिलमा पुग्नु छ। देहतिर बिल्कुल दृष्टि नै नरहोस्। त्यो कर्मातीत अवस्था अब बनाउनु छ। अहिलेसम्म यस्तो कोही छैन जसले केवल आत्मालाई नै देख्छन्। यो लक्ष्य हो। बाबा सदैव भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! आफूलाई आत्मा सम्झ। यो शरीर पुच्छर हो, जसमा तिमीले पार्ट खेल्छौ।

कसैले भन्छन्– यिनमा शक्ति छ। तर शक्तिको कुनै कुरा होइन। यो त पढाइ हो। जसरी अरूले पनि पढ्छन्, यिनले पनि पढ्छन्। पवित्रताको लागि कति टाउको दुखाउनु पर्ने हुन्छ। धेरै मेहनत छ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– एक-अर्कालाई आत्मा नै देख। सत्ययुगमा पनि तिमी आत्म-अभिमानी रहन्छौ। वहाँ त रावण राज्य नै हुँदैन, विकारको कुरा हुँदैन। यहाँ रावण राज्यमा सबै विकारी छन् त्यसैले बाबा आएर निर्विकारी बनाउनुहुन्छ। नबनेमा सजाय खानु पर्छ। आत्मा पवित्र नबनेसम्म माथि जान सक्दैन। हिसाब-किताब चुक्ता गर्नु पर्छ। फेरि पनि पद कम हुन्छ। यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ। बच्चाहरूले जान्दछन्– स्वर्गमा एक आदि सनातन देवी-देवताहरूको राज्य थियो। पहिला पहिला त अवश्य एक राजा-रानी हुन्छन् फेरि राजवंश (डिनायस्टी) हुन्छ। प्रजा धेरै बन्छन्। अवस्थामा फरक पर्छ, जसलाई पूरा निश्चय हुँदैन, उसले पूरा पढ्न पनि सक्दैन। पवित्र बन्न सक्दैन। आधाकल्पको पतित आत्मा एक जन्ममा, २१ जन्मको लागि पावन बनोस्– यो कुनै साधारण कुरा हो र! मुख्य हो नै काम विकारको कुरा। क्रोध आदिको यति होइन। यदि कहीं बुद्धि जान्छ भने अवश्य बाबालाई याद गरेका छैनन्। बाबाको याद पक्का भएमा फेरि अरू कसैतर्फ बुद्धि जाँदैन। धेरै उच्च लक्ष्य छ। पवित्रताको कुरा सुनेर आगो हुन्छन्। भन्छन्– यो कुरा त कहिल्यै कसैले गरेको छैन। कुनै शास्त्रमा पनि छैन। धेरै मुश्किल सम्झिन्छन्। त्यो त हो नै निवृत्ति मार्गको धर्म, अलग। तिनलाई त पुनर्जन्म लिएर फेरि पनि संन्यास धर्ममा नै जानु छ, त्यही संस्कार लिएर जान्छन्। तिमीलाई त घरबार छोड्नु छैन। सम्झाइन्छ, ठीकै छ, घरमा रहेर उनलाई पनि सम्झाऊ– अहिले हो संगमयुग। पवित्र नबनिकन सत्ययुगमा देवता बन्न सकिदैन। अलिकति पनि ज्ञान सुने भने पनि प्रजा बन्छन्। प्रजा त धेरै बन्छन् नि। सत्ययुगमा मन्त्री पनि हुँदैन किनकि बाबाले सम्पूर्ण ज्ञानी बनाइदिनु हुन्छ। वजिर आदि चाहिन्छ अज्ञानीहरूको लागि। यस समय हेर– एक अर्कालाई कसरी मार्छन्, दुश्मन स्वभाव कति कडा छ। अहिले तिमी सम्झन्छौ– हामीले यो पुरानो शरीर छोड्छौं, अनि गएर अर्को लिन्छौं। के ठूलो

कुरा हो र! उनीहरू दु:खसँग मर्छन्। तिमीलाई सुखसँग बाबाको यादमा जानु छ। जति म बाबालाई याद गर्छौं, त्यति अरू सबै बिर्सिनेछौ। कोही पनि याद रहने छैन। तर यो अवस्था तब हुन्छ जब पक्का निश्चय हुन्छ। निश्चय भएन भने याद पनि टिक्न सक्दैन। नाम मात्रको भनिन्छ। निश्चय नै छैन भने के याद गर्नेछ? सबैलाई समान निश्चय त हुँदैन नि। मायाले निश्चयबाट हटाइदिन्छ। जस्ताको तस्तै बन्न पुग्छन्। सबैभन्दा पहिले त बाबामा निश्चय हुनु पर्छ। मेरो बुवा हो कि होइन भन्ने संशय कहाँ रहन्छ र! बेहदको बाबाले नै ज्ञान दिनुहुन्छ। यिनले त भन्छन्– मैले सृष्टिको रचयिता र रचनालाई जानेको थिइनँ। मलाई कसैले त सुनाउनु पर्ने हो। मैले १२ गुरु बनाएँ, ती सबैलाई छोड्नुपर्यो। सतगुरुले अचानक आएर प्रवेश गर्नुभयो। त्यसपछि सम्झें, थाहा छैन के हुनु छ। गीतामा पनि छ नि, अर्जुनलाई साक्षात्कार गराउनुभयो। अर्जुनको कुरा होइन, यी रथ हुन् नि, यिनले पनि पहिला गीता पढ्थे। बाबाले प्रवेश गर्नुभयो, साक्षात्कार गराउनुभयो– यो त बाबा नै ज्ञान दिनेवाला हुनुहुन्छ। त्यसपछि त्यो गीतालाई छोडिदिएँ। बाबा हुनुहुन्छ ज्ञानको सागर। हामीलाई त उहाँले बताउनुहुन्छ नि। गीता हो माता पिता। उहाँ बाबा नै हुनुहुन्छ जसलाई त्वमेव माताश्च पिता भनिन्छ। उहाँले रचना रच्नुहुन्छ, आफ्नो बनाउनुहुन्छ। यी ब्रह्मा पनि तिमीहरूजस्तै हुन्। बाबा भन्नुहुन्छ– यिनको पनि जब वानप्रस्थ अवस्था हुन्छ तब मैले प्रवेश गर्छु। कुमारीहरू त हुन्छन् नै पवित्र। उनीहरूको लागि त सहज छ। विवाह भएपछि त कति सम्बन्ध बढ्छन्, त्यसैले देही-अभिमानी बन्नमा मेहनत लाग्छ। वास्तवमा आत्मा शरीरभन्दा अलग छ। तर आधाकल्प देह-अभिमानी रहेका हौं। बाबा आएर अन्तिम जन्ममा देही-अभिमानी बनाउनुहुन्छ त्यसैले मुश्किल लाग्छ। पुरुषार्थ गर्दा गर्दा कति थोरै पास हुन्छन्। ८ रत्नहरू निस्कन्छन्। आफैंसँग सोध– मेरो लाइन क्लियर छ? एक बाबा सिवाय अरू कुनै याद त आउँदैन? यो अवस्था पछि गएर हुन्छ। आत्म-अभिमानी बन्नमा धेरै मेहनत छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) ज्ञानद्वारा आफ्नो दृष्टि परिवर्तन गर्नु छ। आत्म-अभिमानी बनेर विकारी विचारहरूलाई समाप्त गर्नु छ। कुनै पनि विकारी दुर्गन्ध नरहोस्, देह तर्फ बिल्कुल दृष्टि नजाओस्।

२) बेहदको बाबाले नै पढाउनुहुन्छ– यस्तो पक्का निश्चय हुनु पर्छ अनि याद मजबुत हुन्छ। ध्यान रहोस्– मायाले निश्चयलाई अलिकति पनि हल्लाउन नसकोस्।

वरदानः– पवित्रताको फाउण्डेशनद्वारा सधैं श्रेष्ठ कर्म गर्ने पूज्य आत्मा भव

पवित्रताले पूज्य बनाउँछ। पूज्य ऊ नै बन्छ, जसले सदा श्रेष्ठ कर्म गर्छ। पवित्रता केवल ब्रह्मचर्य मात्रै होइन। मनसा संकल्पमा पनि कसैप्रति नेगेटिभ संकल्प उत्पन्न नहोस्। बोली पनि अयथार्थता नहोस्। सम्बन्ध-सम्पर्कमा पनि फरक नहोस्, सबैसँग राम्रो समान सम्बन्ध होस्। मनसा-वाचा-कर्मणा कुनैमा पनि पवित्रता खण्डित नहोस् तब भनिन्छ पूज्य आत्मा। म परम पूज्य आत्मा हूँ– यस स्मृतिबाट पवित्रताको फाउण्डेशन मजबुत बनाऊ।

स्लोगनः– सधैं यस अलौकिक नशामा रहने गर– "वाह मेरो भाग्य"। अनि मन र तन नेचुरल खुशीको डान्स गरिरहन्छ।